

Intenzív 70

fehér fényben fürdőzünk
derékig meztelen
testem alatt a fehér ágy
mint tengerpart
nővéreké doktornők
hajolnak fölém
mámor lebegés
noha a bordák mögött
makacs pitvarlebegés
mosolyok becéző szavak
mintha értem
rajonganának
dagad a keblem
hetven évemre ajándék:
odabent összevissza
dobog a lét
meghalni így szép
fehér tengerparton
fehér ég alatt
először az egyik
aztán a másik
karom kérik
bőröm alá tű szalad
most elalszik
egy pillanatra – hallom
majd valaki lágyan
megérinti arcom
készen is vagyunk – mondja
lassan nyitom szemem
fehér tengerpart fehér ég
se doktornők se nővéreké
szétszaladtak nesztelenül

amint szívemet visszaütötték
de a váratlan magány
most még annyira sem zavar
mint *hullát az élet hiánya*
helyre állt a rend újfent
a legszebb ajándék
ó és hát nők karjában
érkeztem meg
mint három éve is
Aritmiából Ritmiába

MODELL VON PH. ROSENTHAL – SELB-BAVARIA –

MARIA

Porcelán gyümölcsöstál túlsó fehér
mezejében márkamatrixa szövege.
Királynői korona is
a még egyszer leírt, de már
kettényitott Rosenthal név, azaz Rosen thal között.
A tálát anyám hagyta rám, nem
végrendeletben, nem is úgy, hogy ez a tiéd,
hanem csak úgy, hogy
meghalt 2006-ban, tehát inkább
rám és a húgomra maradt ez a tál, s még néhány
kicsorbult, hiányos csecsebecse, márkás kerámia,
kávészakécszék, tányérsor, lágytojástartó
társaságában, melyeket a háború
sodort anyu és nagymama elé
a szétlőtt szekrényekkel,
döglött lovakkal, füstölgő tetőkkel,
kiégett tankokkal. Velünk élnek, amióta
megszülettünk, hetven éve csendben, észrevétlenül.
Állítólag egy tiszt, ki tudja, milyen náció,
bízza az akkor még hajadon anyánkra
az összerabolt – megmentett? – kincset,

miközben vagonok robogtak
Auschwitz felé,
vigyázzon rá az utolsó kiskanálig,
a háború után majd visszajön értük,
de senki nem jelentkezett, se tiszt, se más,
a ruhásszekrényben szoknyák, zakók, kabátok
lógtak fölöttük évtizedeken át.
Anyu állta a szavát,
a kerámiákban rejtve
maradt múltjuk is és persze
a bajor Selb városa, ahol Philipp Rosenthal
1879-től teremtette a csodát,
s imádta MARIÁT, ihlető szerelmét,
porcelánba égette örökre a nevét.
Ha itt-ott csorba is tál széle, repedt egy pohár,
tányéron seb csúfít mintát,
mint emléktárgyat,
őrizzük tovább az
így vagy úgy halálba rángatott-hajtott,
eltűnt ismeretlenek hagyatékát.

Könnyített távozás

Montaigne emlékére

Lehet az élet szép
s élni jó
ám ha már hol itt fáj
hol ott és már minden
és már egyre erősebben
és már nem mozdul a test
az értelem viszont
még lobog –
a halált kívánod
vele lennél
inkább jóban
jobban
akkor